

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně **M. F.**, zastoupené Mgr. Ing. Ondřejem Chalupou, advokátem se sídlem Praha 2, Mánesova 1374/53, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2016, č. j. 46 A 23/2012 - 248,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2016, č. j. 46 A 23/2012 - 248, **se zrušuje.**

II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2012, č. j. 205015/2011/KUSK, **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 1. 2012, č. j. 205015/2011/KUSK, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 16. 5. 2012, č. j. 078435/2012/KUSK, zamítl žalovaný odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 25. 8. 2011, č. j. OZPZ 60484/2011, kterým byl panu M. T. povolen odběr podzemní vody podle § 8 odst. 1 písm. b) bodu 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), a to pro potřeby zásobování rodinného domu vodou na dobu životnosti vodního díla, a dále mu bylo podle § 15 odst. 1 vodního zákona a podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů povoleno zřízení

vodního díla – stavby domovní vrtané studny upravené pro motorové čerpání o hloubce 20 m a průměru zárubnice 200 mm na pozemku parc. č. st. X v k. ú. O., obec O. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně, která byla účastnicí tohoto řízení, žalobou u Krajského soudu v Praze; ten žalobu rozsudkem ze dne 21. 5. 2013, č. j. 46 A 23/2012 – 171, zamítl. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 2 As 67/2013 – 28, byl uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze pro vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2016, č. j. 46 A 23/2012 – 248 (dále též jen „napadený rozsudek“) byla žaloba opětovně zamítnuta.

[2] V napadeném rozsudku krajský soud po velmi obsáhlé rekapitulaci dosavadního průběhu řízení nejdříve poukázal, že v souladu se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 2 As 67/2013 – 28, vyzval žalobkyni k upřesnění žalobních bodů postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Zdůraznil, že žalobkyně na uvedenou výzvu soudu zopakovala prakticky všechno tak, jak již uvedla v žalobě i dalších podáních, a rovněž zaslala stejné přílohy, které již byly připojeny k žalobě. Na podkladě judikatury (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, ze dne 23. 9. 2013, č. j. 8 As 114/2012 – 57, či ze dne 23. 10. 2009, č. j. 8 Afs 31/2009 – 74, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2008, sp. zn. 29 Odo 742/2006), dospěl k závěru, že není povinností soudu za žalobce dohledávat a vybírat použitelné argumenty v nejrůznějších jeho podáních a vyjádřeních v projednávané věci. Ty má uvést sám žalobce buď v textu žaloby, nebo v žalobě alespoň přesně a nezaměnitelně označit konkrétní argument přesným odkazem na konkrétní stranu a odstavec připojené zprávy s tím, že si je pro účely žaloby osvojuje. Konstatoval však, že s ohledem na závazný pokyn Nejvyššího správního soudu musel přistoupit k vyhledání námitek jak *„v kontextu obsahu správního spisu vodoprávního úřadu a žalovaného“*, tak v žalobě samé a dalších vyjádřeních žalobkyně. Krajský soud následně ze žaloby a dalších písemností žalobkyně dovodil (1) námitku spočívající v tom, že se žalobkyní správní orgány nejednaly jako s účastnicí řízení, (2) námitku, že vodoprávní úřad nedodal ve svých spisech žalovanému dokumenty [např. podání/vyjádření žalobkyně ze dne 22. 12. 2010, jež dodala přílohou k žalobě D3, Oznámení o zahájení územního řízení a pozvánka k ústnímu jednání veřejnou vyhláškou ze dne 1 7. 2010 (ačkoliv bylo územní řízení zahájeno již 16. 6. 2010), v níž je označena jako veřejnost, byť je přímou účastnicí řízení], (3) námitku, že stěžovatelka nebyla seznámena s provedeným vrtem a (4) námitku spočívající v nesouhlasu stěžovatelky s obsahem hydrogeologického posudku RNDr. H.

[3] Žalobkyně v žalobě namítala, že od vodoprávního úřadu nedostala žádné informace k provedenému vrtu ST-10 a nebylo jí dovoleno pořídit si ze spisu fotokopie; z toho důvodu se nemohla vyjádřit k řízení. Krajský soud zhodnotil průběh správního řízení a konstatoval, že v pořadí první rozhodnutí vodoprávního úřadu v této věci bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 5. 2011, právě z důvodu, že vodoprávní úřad žalobkyni neumožnil nahlížení do spisu a pořízení fotokopií. Současně se zahájením nového projednání věci vodoprávní úřad dopisem ze dne 20. 6. 2011 stanovil účastníkům řízení termín pro uplatnění námitek ve lhůtě 12 dnů od doručení oznámení. Tuto lhůtu považoval krajský soud za přiměřenou, neboť všichni účastníci i správní orgány byli s věcí

již seznámeni, protože řízení bylo zahájeno podáním pana Tvarohy ze dne 27. 9. 2010. V reakci na uvedené oznámení obdržel vodoprávní úřad dopis žalobkyně ze dne 16. 7. 2011, ve kterém žádala o zaslání potřebných informací, *jak žádala již dříve*. Vodoprávní úřad jí zaslal prostřednictvím datové zprávy oskenovanou kopii hydrogeologického posudku osoby s odbornou způsobilostí RNDr. H. K tomu se žalobkyně vyjádřila a vodoprávní úřad se s jejími námitkami v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal v odůvodnění rozhodnutí ze dne 25. 8. 2011 tak, že její námitky zamítl [(1) uplatněná námitka se týká řízení o vydání povolení k nakládání s podzemními vodami, avšak v tomto řízení není žalobkyně dle § 115 odst. 15 vodního zákona účastníkem řízení, (2) výsledky zkoušky, jimiž žalobkyně argumentuje, se netýkají studny žadatele, ale jsou pouze jedním z podkladů pro vyjádření osoby s odbornou způsobilostí pro povolované nakládání s podzemními vodami u vrtané studny pana T]. Krajský soud tedy uzavřel, že správní orgány neporušily práva žalobkyně jako účastnice správního řízení, neboť vodoprávní úřad ji v novém řízení obesílal a nebránil jí v nahlížení do spisu; kopie dokladů jí nebyl povinen zasílat, avšak možnost vyhotovení jejich fotokopií měla.

[4] Ani námitku žalobkyně, že vodoprávní úřad nedodal ve svých spisech žalovanému některé dokumenty, neshledal krajský soud důvodnou, neboť zjistil, že vodoprávní úřad žalovanému s odvoláním postoupil kompletní spisovou dokumentaci. Nepostoupení pozvánky k ústnímu jednání veřejnou vyhláškou ze dne 1. 7. 2010 krajský soud nevyhodnotil jako vadu řízení, neboť žalovaný rozhodoval o odvolání žalobkyně do rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 25. 8. 2011, které bylo vydáno v novém vodoprávním řízení, zahájeném dne 20. 6. 2011. Námitky žalobkyně, že jí byl termín ústního jednání oznámen veřejnou vyhláškou, v níž byla označena jako veřejnost, byly vyřešeny prvním rozhodnutím odvolacího orgánu, jímž bylo první rozhodnutí vodoprávního úřadu zrušeno právě z důvodu, že se žalobkyní nebylo jednáno jako s účastnicí řízení.

[5] Pokud žalobkyně namítala, že nebyla seznámena s provedeným vrtem, krajský soud zdůraznil, že žalobkyně nikde neupřesnila, o jaký vrt se jedná. Z územního rozhodnutí o umístění stavby neveřejné vrtané studny a elektropřípojky na pozemku č. st. X v k. ú. O., vydaného dne 11. 8. 2010, pod sp. zn. SU 3716/10-38748/10-led, vodoprávním úřadem na žádost M. T., krajský soud zjistil, že provedení vrtu není stanoveno v tomto rozhodnutí jako podmínka pro umístění a projektovou přípravu stavby. Taktéž zjistil, že projekt z května 2010, předložený k žádosti o povolení k odběru podzemních a o stavební povolení ke studni, byl vypracován bez provedení průzkumného vrtu na pozemku č. st. X v k. ú. O. Rovněž z hydrogeologického posudku RNDr. H. z května 2010, krajský soud zjistil, že posudek nevychází z průzkumného vrtu provedeného na pozemku č. st. X v k. ú. O. Krajský soud z uvedených skutečností dovodil, že žádný nový průzkumný vrt v řízení provedeném na žádost M. T. proveden nebyl. Pokud měla žalobkyně na mysli vrt provedený v souvislosti se stavbou studny pana D. S., krajský soud konstatoval, že žalobkyně byla účastnicí tohoto řízení a se všemi podklady vztahujícími se k této věci se mohla v daném řízení seznámit, shodně jako v řízení o stavební povolení studny M. T.

[6] Konečně v kontextu námitky, jíž žalobkyně zpochybňuje posudek RNDr. H., krajský soud aproboval závěr vodoprávního úřadu, že žalobkyně není podle § 115 odst. 15 vodního zákona účastnicí řízení o povolení k odběru podzemní vody

ve smyslu § 8 odst. 1 písm. b) bodu 1 vodního zákona, pro které byl posudek vypracován jako podklad pro rozhodnutí. Doplnil, že i kdyby byly posudkem řešené otázky významné pro řízení o povolení stavby studny, žalobkyně neuplatnila konkrétní námitky vyvracející logičnost a úplnost posudku, ani nenabídla konkurenční posudek autorizované osoby, který by jeho odborné závěry zpochybnil.

[7] Pro úplnost dodal, že pokud jde o zpochybnění hydrogeologického posudku, žalobkyně odkázala na přílohu žaloby D, č. 10.a a 10.b, a na pochybení v posudku podle RNDr. Č. (příloha žaloby D, č. 8 a 9), kdy konkrétně namítala, že posudek staví na *„nesprávné interpretaci výsledků čerpací zkoušky provedené RNDr. Ch. a na nevyhovujícím/nedostačujícím řešení, které navrhl RNDr. Š. Domnívá se, že se bude vrt p. T. od vrtu p. S. lišit a vznikne otázka, zda nebude její studna v tomto novém případě ovlivněna, když v případě studny p. S. ovlivněna je. Dále namítala, že v posudku p. H. nesouhlasí také líčení událostí kolem vrtu p. S. a připojila proto pro orientaci svoji přílohu: Průběh událostí.“* Krajský soud k této námitce v prvé řadě uvedl, že řízení o povolení stavby studny pana S. bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím o odvolání žalobkyně v březnu 2009, proto jakákoli polemika k tomuto řízení nemá význam. Za účelem konkretizace žalobního bodu se krajský soud zabýval žalobními odkazy na přílohy žaloby D, č. 8 a 9, avšak tyto přílohy nebyly k žalobě připojeny. V případě *nesouhlasu s některými líčeními v posudku RNDr. H.* s odkazy na vyjádření, přílohu žaloby D, č. 10.a a 10.b, a *„Průběh událostí“* krajský soud konstatoval, že žalobkyně pouze vyjadřuje své připomínky k posudku RNDr. H., aniž by specifikovala, v čem konkrétně spatřuje jeho nesprávnost a jak se eventuelně tato nesprávnost projevila v rozhodnutí správních orgánů. Krajský soud také přezkoumal, zda rozšíření žalobního tvrzení nenalezne ve vyjádření žalobkyně ze dne 16. 5. 2013, v němž se odvolává na konkrétní výroky zprávy Veřejného ochránce práv o šetření ze dne 6. 11. 2012 a jeho přípisu ze dne 4. 2. 2013: K námitce související s otázkou účastenství a lhůtou pro vyjádření k podkladům pro rozhodnutí se krajský soud již vyjádřil. Námitku souvisejí s nikoliv řádným odůvodněním rozhodnutí stavebního úřadu ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu (absence úvah při posuzování hydrogeologického posudku, nevypořádání námitek týkajících se posudku a tvrzení o možnosti úbytku vody ve studni žalobkyně), krajský soud vyhodnotil jako opožděně podanou. Shodně postupoval i u dalších skutečností a námitek uvedených ve vyjádření žalobkyně ze dne 16. 5. 2015 (pozn. Nejvyššího správního soudu – jde o rok 2013) a taktéž v případě námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu správními orgány. Návrhu žalobkyně, aby krajský soud projednal rovněž její žalobu ve věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 8 Ca 130/2009, nevyhověl, neboť nemá pravomoc odejmout věc jinému soudu, který ji projednává. Nevyhověl ani návrhu žalobkyně na výslech svědka RNDr. Č., jelikož žalobkyně není účastnicí řízení o povolení k čerpání vody.

[8] Proti tomuto rozsudku brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s.

[9] V kasační stížnosti stěžovatelka předně krajskému soudu vytýká, že bez ohledu na její vyjádření reagující na usnesení ze dne 9. 2. 2015, č. j. 46 A 23/2012 – 191 (výzva k upřesnění žalobních bodů) postupoval krajský soud v případě otázky vymezení žalobních bodů a jejich konkretizace poněkud svévolně, nikoliv v souladu se zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 2 As 67/2013 – 28.

Uvedené tvrzení demonstruje na závěru krajského soudu (str. 15 napadeného rozsudku), dle kterého není povinností soudů za žalobce dohledávat a vybírat použité argumenty v nejrůznějších podáních a vyjádřeních v projednávané věci, neboť ty má žalobce uvést sám v textu žaloby nebo alespoň v žalobě přesně označit odkaz na konkrétní argumenty; s odkazem na závazný pokyn zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu (důsledně se zabývat otázkou formulace žalobních bodů po jejich upřesnění stěžovatelkou, resp. včasností a způsobilostí žalobních bodů k projednání) však krajský soud přistoupil k vyhledávání žalobních námitek v kontextu obsahu správního spisu, žaloby a dalších vyjádření stěžovatelky zaslaných soudu. Za situace, kdy krajský soud musel dohledávat a domýšlet projednání způsobilé žalobní body, nevyhověl dle stěžovatelky požadavku Nejvyššího správního soudu na přesné a jasné vymezení žalobních bodů, neboť teprve takto jasné a přesně vymezené žalobní body mohl přezkoumávat, a to nejprve z pohledu včasnosti jejich uplatnění a následně z pohledu jejich relevance v projednávané věci. Stěžovatelka má tedy za to, že postup krajského soudu je zatížen vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. To dle stěžovatelky platí tím spíše, když krajský soud v napadeném rozsudku uvádí, že *„má za to“*, že ze žaloby a dalších jejích písemností lze dovodit toliko (1) námitku spočívající v tom, že se stěžovatelkou správní orgány nejednaly jako s účastnicí řízení, (2) námitku, že vodoprávní úřad nedodal ve svých spisech žalovanému dokumenty, (3) námitku, že stěžovatelka nebyla seznámena s provedeným vrtem a (4) námitku spočívající v nesouhlasu stěžovatelky s obsahem hydrogeologického posudku. Ostatní žalobní body (zejm. ty uvedené v podání stěžovatelky ze dne 16. 5. 2013) krajský soud paušálně odmítl s argumentací (str. 20 napadeného rozsudku), že byly uplatněny 3 roky po podání žaloby, aniž by konkrétně uvedl, které žalobní body nebral s ohledem na jejich opožděnost v úvahu. Stěžovatelka proto považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Na podkladě rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, a ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 – 42, stěžovatelka rovněž poukázala na nutnost ve prospěch žalobce extenzivního výkladu pojmu *žalobní bod*, za který je nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že tento má napadené rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné. V intencích citované judikatury stěžovatelka zdůraznila, že z listin, kterými se krajský soud při vymezení žalobních bodů zaobíral, bylo možno vysledovat i žalobní body uplatněné v podání ze dne 16. 5. 2013, a to při zachování požadavků extenzivního výkladu ve prospěch stěžovatelky; krajský soud však při vymezení žalobních bodů takto nepostupoval.

[10] V další části kasační stížnosti stěžovatelka namítá nepřiměřenost, resp. nedostatečnost lhůty 5 dnů k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, včetně znaleckého posudku, což demonstruje na argumentaci správních orgánů, že stěžovatelka nepřinesla žádné relevantní, natož odborné argumenty zpochybňující závěry znaleckého posudku Dr. H. z května 2010. Stanovením takto krátké lhůty dle stěžovatelky nepochybně došlo ke zkrácení jejích procesních práv, neboť právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu bylo poskytnuto toliko formálně, poněvadž lhůtu pro její krátkost nelze dodržet. Krajský soud tyto žalobní námitky nereflektoval, resp. zabýval se jimi toliko povrchně, když formálně konstatoval, že stěžovatelce byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Nadto stěžovatelka konstatuje, že byla porušena její procesní práva i potud, že jí správní orgán

neposkytl ani informace o provedeném vrtu, ani projektovou dokumentaci ke stavbě studny pana T.

[11] Dále stěžovatelka opětovně namítá též nedostatečně zjištěný skutkový stav, kdy správní orgány vycházely zejména ze znaleckého posudku RNDr. H., který však své závěry dle stěžovatelky nepostavil na základě konkrétně zjištěných skutečností pro předmětný vrt pana T., ale na údajích týkající se jiného vrtu v dané oblasti; přitom nijak nezkoumal vzájemné ovlivnění studny stěžovatelky a studny pana T., které bylo možno spolehlivě zjistit toliko čerpací zkouškou, jež však provedena nebyla (přitom týž správní orgán v obdobné věci ve stejné lokalitě postupoval zcela odlišným způsobem; odkaz na věc vedenou pod spisovou značkou Nejvyššího správního soudu 3 As 180/2015). Stěžovatelka dodává, že správní orgán ani rozumně nevysvětlil, jakými úvahami se při vydání napadeného rozhodnutí řídil, aby bylo možno posoudit, zda nepřekročil meze správního uvážení. Stěžovatelka je tedy toho názoru, že pokud si krajský soud postupy správních orgánů osvojil, zatížil řízení vadou, která činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Zdůrazňuje, že na nedostatky znaleckého posudku upozorňovala již od samého počátku; krajský soud se měl tímto žalobním bodem zabývat, a nikoliv tím, že stěžovatelka požadovala informace ke zkušebnímu vrtu, který byl realizován v průběhu roku 2010.

[12] Stěžovatelka nesouhlasí ani s argumentací krajského soudu, že ve spojeném řízení o povolení stavby studny a o povolení k odběru podzemních vod, je stěžovatelka účastnicí toliko v části řízení týkající se stavby studny. Takový závěr dle jejího názoru odporuje § 140 odst. 1 správního řádu, které je nutno vykládat ve smyslu tzv. druhé definice účastníků řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu; zamítnutí námitek stěžovatelky pouhým odkazem na § 115 odst. 15 vodního zákona proto v případě společného řízení nemůže obstát.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti toliko konstatoval, že se plně ztotožňuje se závěry vyslovenými v napadeném rozsudku.

[14] Vzhledem k tomu, že nyní projednávaná kasační stížnost je v dané věci již v pořadí druhou (obě podané stěžovatelkou), zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve její přípustností. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je totiž kasační stížnost *nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. K interpretaci uvedeného ustanovení se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, v němž uvedl, že smyslem a účelem citovaného ustanovení je *„to, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.“* Směřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl poté, kdy jeho rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost přípustná především stran právní otázky, kterou se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť toho vzhledem k důvodu zrušení rozhodnutí krajského soudu nebylo třeba či to dokonce ani nebylo možné. Dále je kasační stížnost přípustná, opírá-li se o námitku, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu stran právní otázky, kterou

tento soud posuzoval (čítaje v to i relevantní skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení právní otázky). Jiné, než shora uvedené, stížnostní důvody nemohou být meritorně projednány (viz též usnesení zdejšího soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 – 119; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zdejší soud dospěl k závěru, že právě projednávaná kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná, neboť stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že se nedržel závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 27. 11. 2014, č. j. 2 As 67/2013 – 28.

[15] Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] V kasační stížnosti stěžovatelka nejdříve krajskému soudu vytýká, že nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený ve zrušujícím rozsudku ze dne 27. 11. 2014, č. j. 2 As 67/2013 – 28, neboť stran vymezení žalobních bodů postupoval poněkud svévolně. S uvedenou kasační argumentací Nejvyšší správní soud do jisté míry souhlasí, neboť ve zrušujícím rozsudku krajský soud skutečně výslovně zavázal takto: „*V dalším průběhu řízení se krajský soud bude opětovně důsledně zabývat otázkou formulace konkrétních žalobních bodů, k jejichž upřesnění postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s. stěžovatelku vyzve usnesením a stanoví jí k tomu přiměřenou lhůtu. V návaznosti na to vyhodnotí, zda jsou některé ze žalobních bodů včasné a způsobilé projednání, či zda jsou opožděné či neprojednatelné pro neurčitost. Dle výsledku tohoto posouzení následně věcně vypořádá včasně a určitě uplatněné žalobní námitky, a to nejen v kontextu obsahu správního spisu vodoprávního úřadu a žalovaného, ale zváží i potřebu provedení navrhovaných důkazů (v návaznosti na projednatelné žalobní body).*“ V souladu s vysloveným závazným právním názorem krajský soud postupoval potud, že usnesením ze dne 9. 2. 2015, č. j. 46 A 23/2012 – 191, vyzval stěžovatelku k upřesnění žalobních bodů, resp. k odstranění nedostatků žaloby tak, že uvede, v čem konkrétně spatřuje (1) nedostatečné zjištění skutkového stavu, (2) pochybení správních orgánů, (3) nesprávnost hydrogeologického posudku dr. H. a (4) navrhne důkazy za účelem prokázání svých tvrzení. Uvedená výzva plně koresponduje s uplatněnými žalobními body, jimiž stěžovatelka vymezila v žalobě předmět řízení, a vede k jejich konkretizaci; krajský soud rovněž poskytl stěžovatelce za účelem doplnění žalobních bodů přiměřenou lhůtu. V reakci na uvedenou výzvu stěžovatelka žalobu doplnila podáním ze dne 9. 4. 2015, k němuž přiložila řadu příloh. Krajský soud obsah podání posoudil a dospěl k závěru, že stěžovatelka na výzvu soudu zopakovala prakticky všechno tak, jako již uvedla v žalobě a dalších podáních a zaslala totožné přílohy, které již připojila k žalobě. Za této situace bylo na místě, v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, žalobu odmítnout pro její neprojednatelnost. Krajský soud nicméně, s odkazem na závazný pokyn zdejšího soudu, přistoupil k vyhledání žalobních námitek „*v kontextu obsahu správního spisu vodoprávního úřadu a žalovaného*“ a část z nich věcně projednal. Uvedený postup však v žádném případě nebyl záměrem zdejšího soudu. Naopak v návaznosti na doplnění žaloby stěžovatelkou měl krajský soud vyhodnotit, zda jsou žalobní body vymezené v žalobě, rozhojněné v následném podání stěžovatelky ze dne

9. 4. 2015, včasné, resp. i projednatelné. Teprve v případě kladné odpovědi mělo být přistoupeno k jejich věcnému projednání, a to v kontextu obsahu správního spisu vodoprávního úřadu a žalovaného. Nejvyšší správní soud uznává, že matoucí se mohla zdát jím uplatněná argumentace ve zrušujícím rozsudku, kde konstatoval, že *„žaloba stěžovatelky sice splňuje minimální požadavky na formulaci žalobních bodů, avšak bez dalšího (tedy bez jejího doplnění) není v žádném žalobním bodu meritorně projednatelná.“* Uvedené je však nutno vykládat v intencích taktéž soudem ve zrušujícím rozsudku zmiňovaném názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 – 42, dle kterého *„[z]a žalobní bod, u něhož je třeba pokusit se o jeho doplnění a upřesnění, je nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že tento má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné.“*; tj. označení rozsahu toho, co je činěno sporným, a to za účelem zafixování rámce předmětu řízení. Nicméně aby byl takový žalobní bod také projednatelný, je nutno nejen tvrdit nezákonnost, ale rovněž vymezit její skutkové i právní důvody, v jejichž důsledku bylo zasaženo subjektivní právo žalobce, a to tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). Uvedená kasační námitka je proto důvodná.

[18] Další kasační námitky směřující k formulaci žalobních bodů však již důvodné nejsou. Stěžovatelka v kasační stížnosti krajskému soudu také vytýká, že věcně projednal toliko 4 žalobní námitky a ostatní žalobní body, zejména pak ty, které byly uvedeny v jejím podání ze dne 16. 5. 2013, paušálně odmítl s tím, že byly uplatněny 3 roky po podání žaloby (tedy aniž by konkrétně uvedl, které žalobní body nebral s jejich ohledem na jejich opožděnost v úvahu), čímž zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností. S uvedenou argumentací se však nelze ztotožnit. Krajský soud výslovně konstatoval (str. 20 napadeného rozsudku), že *„[d]alší skutečnosti a námitky uvedené ve vyjádření žalobkyně ze dne 16. 5. 2015* (pozn. Nejvyššího správního soudu – jde o zjevný překlep v číslici, na str. 19 napadeného rozsudku je datum podání uvedeno správně) *jsou podány za tři roky po podání žaloby a uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby, tedy nemohou být pro svou opožděnost jako žalobní body brány soudem v úvahu.“* Z uvedené citace je nesporné, že *ostatní* žalobní body krajský soud dostatečně identifikoval, a to datem předmětného podání. Není povinností soudu každou jednotlivou námitku výslovně specifikovat, je-li zjevné, o které námitky jde. Nelze přehlédnout, že ani sama stěžovatelka v kasační stížnosti tyto *ostatní* námitky nekonkretizovala takovým způsobem, jehož se domáhá. Zároveň lze také zdůraznit, že obsahem podání stěžovatelky ze dne 16. 5. 2013 se krajský soud zabýval, neboť část argumentace, která se upínala k žalobním bodům, v rámci svého posouzení zohlednil. V souvislosti s podáním ze dne 16. 5. 2013 stěžovatelka taktéž argumentuje tím, že uplatněné žalobní body v tomto podání bylo při zachování požadavků extenzivního výkladu ve prospěch žalobce (ve smyslu názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 – 42) možno vysledovat z listin, kterými se soud při vymezení žalobních bodů zaobíral. Nutno konstatovat, že uplatněná kasační námitka není soudu zcela srozumitelná, nicméně pokud jí stěžovatelka mínila poukázat na to, že její tvrzení v doplnění žaloby splňuje základní parametry žalobního bodu, tato úvaha by byla zcela lichá. Jak již bylo konstatováno výše, částí argumentace uplatněné v podání ze dne 16. 5. 2013 se krajský soud věcně zabýval a část, zcela v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, odmítl pro její opožděnost.

[19] Zbylé námitky uplatněné v kasační stížnosti již směřují do věcné stránky sporu. Těmito se Nejvyšší správní soud již nebude zabývat, a to s ohledem na skutečnost, že měly být odmítnuty již ze strany krajského soudu.

[20] Na základě všech výše popsaných skutečností lze konstatovat, že krajský soud (i přes jinak přiléhavé hodnocení zjištěných skutečností) pochybil, pokud podanou žalobu věcně projednal. Jelikož nezákonnostem tvrzeným stěžovatelkou v žalobě a jejím rozvedení v podání ze dne 9. 4. 2015 neodpovídala dostatečná skutková i právní tvrzení, měla být podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žaloba odmítnuta. Za této situace Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než postupem dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek zrušit a žalobu pro nedostatek podmínky řízení odmítnout.

[21] Za situace, kdy rozhodnutím Nejvyššího správního soudu řízení před správními soudy končí, je jeho povinností rozhodnout i o nákladech soudního řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Jakkoli lze konstatovat, že oběma kasačním stížnostem stěžovatelky bylo vyhověno, rozhodující je, jakým způsobem skončilo soudní řízení jako celek. Výsledkem řízení před správními soudy obou stupňů bylo odmítnutí žaloby. Za této situace je namístě aplikovat ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (v řízení o kasační stížnosti použitelné dle ustanovení § 120 s. ř. s.), dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu